

Har NS-folk et samfunnsansvar?

Da «retts»-oppjøret herjet som verst, var det ikke uvanlig å høre NS-folk si at de etter denne behandlingen følte seg befridd for ethvert samfunnsmessig ansvar, og det var vel ikke så underlig. Når man så ettertrykkelig ble satt utenfor samfunnet, kunne man vel ikke vente at ofrene følte noen forpliktelser overfor det. Faktum var altså at myndighetene kunne ha risikert å få et lovløst element på flere titusener mennesker. Men uten at våre forfølgere kan ta det til inntekt, er det ikke gått slik. Som vi nedenfor vil komme nærmere inn på, er det heller tvert imot. Hva det derimot kan spørres om, er hvorvidt man har drept NS-folks politiske interesse. Dette vil vi i denne artikkelen se litt nærmere på.

Hvem er vi?

Det opereres alltid med et medlemstall i NS på ca femti tusen. Det var de som ble holdt strafferettslig ansvarlige. Men i tillegg til disse femti tusen fantes det i 1945 omtrent seks tusen medlemmer av NSUF fra ti til atten år, og disse ble ikke trukket for noen rett og kom ikke inn på noen statistikk. Disse mennesker er i dag fra toogfemti til seksti år, altså fremdeles i en yrkesaktiv og god alder. Dessuten må vi huske på den definisjon som er gitt på det gjennomsnittlige NS-medlem: Mann på toogtyve år, arbeider, fra Østlandet. Denne definisjon har mange mangler. Den tilslører bl. a. det faktum at kvinneandelen i NS var meget stor. Men noe er sant: Svært mange NS-folk var i tyveårene da krigen sluttet. Det vil si at denne hovedtyngden av partiet i dag er i sekstiårene. Det igjen betyr at titusener av oss fortsatt er i en meget ytelsesdyktig alder. Langsamt blir vi etterhvert pensjonister, og det gir oss tid til å beskjeftige oss med ting som interesserer oss.

Hvordan har vi skikket oss?

La oss se på en annen side av saken, som i denne forbindelse har stor interesse: Hvordan har de stelt seg de titusener av unge mennesker som i 1945 og de nærmeste årene deretter bokstavelig talt ble satt på bar bakke?

Det er ingen tvil: Det store flertallet av oss bet tennene sammen og gikk løs på den oppgaven det var å bygge menneskeverdige liv for oss og våre. Bare meget få gikk til grunne. For mange skjedde akkurat det motsatte. Ved iherdig innsats langt ut over det vanlige hevdet de seg meget godt i de yrker de valgte.

Ganske mange gikk til topps i sine firmaer og organisasjoner, og det i langt større grad enn folk flest er klar over. Vi skal ikke nevne eksempler,

for det ville være en belastning for dem som sitter i høye stillinger og verv. Det vi her nevner, viser klart én ting: De NS-folk som var unge i 1945, har i praksis slett ikke løpt fra sitt samfunnsansvar. De har tvert i mot gjort sin jobb i samfunnet, for manges vedkommende langt ut over det som i alminnelighet kreves. Og hvis vi skal dømme ut fra den kjennskap vi har til disse mennesker, så har svært mange aldri sluttet å interessere seg for samfunnsproblemer i sin alminnelighet, selv om de i alle disse årene har vært satt

politisk utenfor uten en virkelig sjanse til å gjøre seg politisk gjeldende.

Politiske virkninger av «retts»-oppjøret

La oss også se nærmere på en annen viktig kjensgjerning: I og med at de over 90.000 «landssvik»-siktete og i praksis også deres nærmeste pårørende ble satt politisk utenfor samfunnet, har norsk etterkrigspolitikk fått en dreining i rød retning som vi ellers ikke ville ha opplevd. Det dreier seg om minst to hundre tusen (Forts. side 6)

Krig, fred – eller noe midt imellom?

Av oberstløytnant Anton Olstad

Jeg leser Folk og Land med stor interesse, fordi tidskriftet, om enn ofte følelsesladet – og det er det gode grunner til – bringer interessante biter til mosaikken Norges krigs- og okkupasjonshistorie. Som krigsdeltaker i 1940 og senere som amatørhistoriker, har jeg beskjeftiget meg meget med 1940-historien, blir faktisk aldri ferdig med den.

Jeg har ikke prøvd å gjøre noen helt av Nygaardsvold, men forsøkt å plassere ham der han hører hjemme. Det viser innlegg i Aftenposten og bl. a. min anmeldelse av Aschehougs historie.

Mitt syn på regjeringen og rettsoppjøret er nokså primitivt, kanskje: Først skulle den samlede regjering Nygaardsvold ha vært stilt for en domstol og fradømt all ære for krigshåndteringen forut for 9. april - og så kunne man tatt fatt på rettsoppjøret, som da neppe var blitt så omfattende, selvsagt måtte man ha tatt angivere og torturister, som kriminalsaker. Undertegnede har sett tyskere stille opp uskyldige sivile mennesker og plaffe dem ned, og er ikke etter det nevneverdige tilhenger av dødsstraff. Men slik opptrådte jo tyskerne også i Belgia i 1914, for ikke å nevne Polen 1939.

Kapitulasjonen i 1940 var en fullstendig kapitulasjon. Hvordan fly- og flåtestyrker -

det lille som var - kunne holdes utenfor, har jeg ikke skjønt. Men når man er klar over at avdelinger i Nord-Norge tildels reiste hjem igjen til sitt oppsetningssted og demobilisertes etterpå, uten tysk innblanding, må det vel ha vært et kontrollspørsmål at man ikke fikk stanset ikke-hæravdelinger.

Jeg fastholder at kapitulasjonsavtalen ikke medførte fredstilstand mellom Norge og Tyskland. Hvordan skal man ellers forklare at norske offiserer ble ført i krigsfangenskap og at tyske domstoler dømte nordmenn etter krigslovene til døden, bare for å nevne noe som ikke virker alt for fredelig?

General Ruges stilling blir noe spesiell, hvordan man enn ser det. Men det er klart at når forsvarsmakten hadde kapitulert, kunne ikke forsvarssjefen godt stikke av. Selv om regjeringen prøvde å få ham med. Så enkelt er det kanskje, tross alt.

Jeg tror imidlertid man gjør ettertiden en stor tjeneste hvis man studerer nærmere hvorfor regjeringen reiste til England. De tok med general Fleischer dagen etter, 8 juni, men hadde ikke plass til hans adjutant med kone. Kohts sekretær var viktigere. Hvilken vekt man da la på å få med en organisator til de styrker man mente å bygge opp i utlendigheten, er en annen sak. Det er egentlig svært meget å bebreide Nygaardsvoldregjeringen, men den var dog landets formelt lovlige regjering. Elverumsfullmakt eller ikke Elverumsfullmakt er i den sammenheng uinteressant. Det finnes mange historisk godtagbare forklaringer på at det tyske folk sluttet opp om Hitler, men det finnes ingen godtagbar unnskyldning for at Quisling den 9. april stod frem i kringkastingen og sa at han hadde overtatt regjeringmakten – uansett hvor ansvarsløst og maktesløst Nygaardsvoldregjeringen hadde handlet, jeg hadde nesten sagt ynkelig. At store deler av rettsoppjøret var blodig urettferdig endrer ikke det faktum. Den urett kan ikke engang historien gjøre god igjen.

Hamar, 4. januar 1987
Anton Olstad

VIDKUN QUISLINGS
FORSVARSTALE
i lagmannsretten september 1945

Bestill prakt-utgaven av Quislings forsvarstale!

18. juli 1987 er Vidkun Quislings hundreårs dag. I den anledning vil INO og A/S Historisk Forlag i vår utgi hans forsvarstale slik den ordrett ble holdt i lagmannsretten i september 1945. Hvem kan vel bedre forklare hans tanker og handlinger enn han selv?

Boken vil utkomme i en praktutgave og en billig versjon, ment til massespredning.

Praktutgaven utkommer i et begrenset og nummerert opplag på 500 eksemplarer. Boken er trykket på glatt kunsttrykk-papir og er innbundet med skinnhjørner og skinnrygg med gulltrykk. 128 sider - 16 sider bilder. En kommentert gjengivelse av Quislings forslag til Europa-pakt er også med. Format 16 x 22 cm. Prisen for praktutgaven er kr. 300,- inklusive tre eksemplarer av billigutgaven for distribusjon til interesserte.

Billigutgaven har et litt mindre format og er heftet, men sidetall og bilder er det samme. Prisen er kr. 45.-.

Begge utgaver bestilles fra A/S Historisk Forlag, postboks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1. Betalingen må ved bestilling vedlegges som sjekk eller sendes til postgirokonto 5 15 46 38 eller til bankgirokonto 6063.05.01248.

Å spre denne boken i størst mulig antall er en verdig måte å feire Vidkun Quislings hundreårsdag på.

1. Kva er nasjonalisme?

I Gyldendals framandord-bok heiter det om *nasjonalisme*: «Anskuelse som sterkt betoner verdien av nasjonen og den nasjonale egenart.» Og: «Nasjonalist: Forkjemper for nasjonal selvstendighetspolitikk. – Person som legger sterk vekt på de nasjonale interesser og den hjemlige kultur. Tilhenger av sterkt selvhevdende nasjonal politikk, særlig av en kraftig utenrikspolitikk.»

Denne definisjonen dekkjer vel ikkje *heilt* dei samfundsrørslene som i dag blir kalla nasjonalistiske.

Nasjonalisme er først og fremst *kjærleik til heim og folkeætt*, ein kjærleik som gir seg utrykk i truskap og offervilje. Det er på det nærreste sjølsagt at nasjonalisten, ut frå denne grunninnstilling, også må gå inn for nasjonalt sjølstende, og for å hevde folket sine interesser både territorialt, økonomisk og kulturelt. Men ein sann nasjonalist har også, ut frå same grunninnstilling, den djupaste respekt for andre folkes eigenart og kultur. Nasjonalisten er altså ikkje *rasehatar*, men *raseelskar*. Han godtek det faktum at menneske og folkeslag er *ulike*, og at denne ulikskapen er naturbestemt, eller med eit anna ord: Guds lov. Men han kan ikkje godta at det innover, i det eigne folket, blir skapt klasse-skille og motsetnader som fører ein del av folket i kampstilling til ein annan. Eit folkesamfund er ein levande organisme, bunden saman ved felles opphav og felles kultur. Alle folkefeller må kjenne det som plikt og rett på alle måtar å arbeide saman for å halde oppe og verne folket sitt liv. For at ei slik samkjensle skal kunne oppstå og haldast vedlike, må det skipast *lov og orden*, basert på *rettferd*.

2. Politisk og militær situasjon i dag.

I store trekk er situasjonen vel kjent. Seierherrane frå den andre verdenskrigen delte verda i to interesseområde, som dei to supermaktene fekk å rå over, – og slåst om. Denne unaturlege delinga søker dei enno å halde oppe. I dei ein-skilde land rår enno den halv og heil-marxistiske mafiaen, som i si tid hjelpte storfinansen til å «vinne» verdenskrigen. Makthavarene søker å underbygge si stilling ved ein skryt- og skrekpropaganda utan sidestykke, og å hindre ei objektiv granskning av dei forhold som førte til utbrotet og utviklinga av storkrigen.

NY NASJONAL RØRSLE?

Av Trygve Engen

Ved hjelp av ei storstilt utbytting av farga arbeidskraft, har industrilanda svinga seg opp *økonomisk*, men kulturelt og moralsk er dei i full oppløysing. *Rettsleg* ligg verda framleis i skuggen av Nürnbergtribunalene og dei ymse «nasjonale» kjettarprosessene etter krigen. Det objektive rettsprinsipp, som dei europeiske folk tidlegare bekjente seg til, er gjennom desse prosessene suspendert for uviss tid.

Den marxistiske sosialisten har for alvor avslørt sitt umenneskelege ansikt, og det kapitalistiske demokratiet si dugløyse. Atomskyer stig opp i aust og vest, og saman med alt det andre giftige avfall frå velstands-samfundet, trugar dei med å øydelegge livet på jorda. Trass i all den fiktive rikdomen, er det altså full grunn til å seie med skalden Olav Aukrust:

«No ligg det brotne Europa og ryk i helvitesei-mar og domedagsdraumar, Nidhogg nøgd over vollane stryk.»

I dag er desse profetorda aktuelle som aldri før. Slik vart resultatet av «demokratiet» sin seier over «nazismen».

3. Norden, kor går du?

Kor går så Norden i denne verda der «vanvitet gufsar»? Desverre må ein vel vedgå at dei nordiske folk i høgste grad er med i dansen. Norske og danske «demokratar» har kasta våre to land i armane på det kapitalistiske Amerika. Finland er halvveges under jern-teppet. Sverige, det største og sterkaste av dei nordiske landa, held derimot fast på sin tradisjonelle nøytralitet. Men vil Sverige *åleine* greie å halde seg utanfor ein eventuell konfrontasjon mellom dei to supermaktene? Grensa mot NATO-landet Norge er lang - og open! Og Østersjøen er ikkje noko stort hav.

Endå verre er det at Sverige, så vel som Norge og Danmark, gjennom siste mannsalder er invadert av rase- og kulturframmande folk, som styremaktene i missforstått humanitet har slept inn og til med gitt borgerrett. På denne måten har dei

importert eit minoritetsproblem som Norden aldri før har havt, og som truleg vil vise seg livsfarleg under ein krig.

Men verst er det moralske forfallet. Det moderne demokratiet kjenner ikkje noko absolutt norm for godt og ondt, rett og rangt. Det er fleirtalet sitt handlingssett og «gjennomsnittsmeininga» i folket som bestemmer både over einskiltmennesket og samfundet. Og fleirtalsmeininga blir i alt større og større grad dirigert av massemedia. Skalden Johan Sebastian Welhaven skreiv ein gong, rett nok med adresse til ei anna tid:

«Et halvsnæs tyre trave foran hjorden og stange om hvert gjærde og hvert led. Thi alt skal nivelleres, trampes ned, til alt er fælles mark og græs-bund vorden.»

Denne normløysa gir seg til kjenne i oppløyste heimar, rotlaus ungdom, alkohol-narkotikamisbruk, sedløyse, fosterdrap og sjøldrap. Det moderne mennesket har ikkje lenger noko *tru* å stø seg til, «Gud er død», og då kan vel heller ikkje nokon «Guds lov» gjelde?

4. Ei ny nasjonal rørsle?

Vil det då vera muleg å reise ei folkerørsle som er sterk nok og målbevisst nok til å ta opp kampen for ei åndeleg og moralsk nyreiseing på nordisk-nasjonal grunn? Konjunkturane er for tida ikkje gode. Sterke krefter arbeider på mangfoldige vis for å diskreditere alt nasjonalt arbeid og all nasjonal tankegang. I desperasjon grip oppglødde nasjonale kjemparrar til heimefrontmetoder (døme: Ahmadiyabomben!) og gir dermed dei antinasjonale kreftene dei beste våpen rett opp i hendene.

At «heimefronten» i si stor-domstid under den tyske okkupasjonen tok slike kampmatar i bruk, kunde vera psykologisk forståeleg, og dei menneske som dreiv med slikt, kunde vel då som no vera drivne av ideelle motiv. Men det førte til mykje djevleskap som

vi elles kunde unngått. Og, som Scharffenberg i si tid påviste, det forkorta ikkje stormaktskrigen med ein einaste dag.

I dag er bruken av slike kampmatar om mulig endå verre. Aksjonene går ikkje ut over dei skuldige, nemleg dei korrupte politikarane som held oppe det elendige nydemokratiet. Derimot kan det gå ut over uskyldige, t.d. innvandrare som kjem hit med tanke på å skape ein leveveg og ei framtid, utan å forstå at dei er bondebrikker i storfinansen sitt spel. At det blant slike kan finnast kjeltringar, t.d. narkotikahajar, er ei anna sak. Men skikkelege folk skal vi behandle som skikkelege folk, for det om dei er mørke i huda og kallar sin gud Allah. Vi bør også vise så pass respekt for deira eigenart og kultur, at vi ikkje blandar blod med dem.

Dette sistnemte spørsmålet skal ikkje greiast nærare ut her, men all nordisk ungdom bør sette seg grundig inn i det. Det må i første rekke bli ein *åndskamp*. Så seier skalden Kai Normann:

«Den største kraft på denne jord utløses av en sjel som tror! Atomets spaltning, vet vi, kan utløse hele verdens brann. En større kraft utløses vil ved hjerters tro og hjerters ild!»

Dette aller sterkaste våpnet i verda må vi først og fremst ta i bruk. Gud, Allfaderen, det høgaste medvet, den store ånd i Allheimen, må atter bli ein realitet for oss. I *Universismen* aner vi ein syntese av vitenskap og religion. Frigjort frå utlevd dogmetru blir då vetenskapen ein av våre beste vegar til å erkjenne Guds vilje og lov.

No må vi ikkje ta ordet nasjonalisme i aller trongaste meining. Folk av nordisk ætt bur på begge sider av Kjølen, nordanfor og sunnanfor Skagerak, og dei finsk-ugriske folk i Finnland og på Nordkallotten er våre nære vener og kulturfrendar. Alle har vi felles interesser i det å halde våre land utanfor krig, og hindre at

nordisk område blir brukt til krigerske oppgjer mellom stormaktene. I samsvar med dette bør vi kunne bli enige om prinsippielt aldri å godkjenne krig som middel til å løyse mellomfolkelege tvister. Vidare bør vi ta sikte på å samordne utanriks- og forsvarspolitikken, og vi må få til eit samarbeid om å gjere dei nordiske land mest muleg uavhengige økonomisk og finansielt. Vi må stå ubryteleg saman mot alle krefter som vil prøve å splitte Norden –, i fred som i krig. Kort sagt: Vi må skipa eit *Nordisk Fredsforbund*. Og vi må bu oss på, i verste fall, verje vår rett til å vera uavhengige og alliansefrie.

5. Nødvendige reformer.

Med sikte på eit slikt framtidig fredsforbund, må dei nasjonale kreftene i dei ymse land gå inn i eit intimt samarbeid, og dei må, kvar i sine land, gjennomføre ein *fredelig, nasjonal revolusjon*. Eit folkestyre er berre reelt dersom *dei beste av folket*, karakterens og offerviljens aristokrati, får koma fram i førande stilling. I det parlamentariske nydemokratiet skjer ikkje dette. Partisystemet toler ikkje rakrygga og rettvisе menneske, slike blir fort og effektivt sett utanfor ved nominasjonar og utnemningar. Så har då folk flest heller ikkje serleg vyrndnad for politikarar i det heile. Den vyrndaden som ein gong kom riksrådet og stortingsrepresentanter til del, har tapt seg i same mon som fjernsynet har vorte allemanns-eige. Partivesenet er elles i seg sjøl direkte i strid med Norges grunnlov, og systemet med offentlege tilskot til partier og partipropaganda er klårt korrupt.

Først på programmet må derfor stå ein omfattande *forfatningsreform*. Kva system som då skal veljast, får ein diskutere, men Vidkun Quisling og Pehr Engdahls *korporatisme* synest f.t. å ha mest for seg. Den nynasjonale rørsle bør likevel ikkje binde seg for fast til denne korporative samfundsmodellen. Dei tankane som trygdesjef *Eiliv Bakke* har gjort seg til talsmann for både i ei rekke avisinnlegg og i boka: «I pakt med grunnlovsutkastet» dei tankane fortener i høgste grad eit studium, likeeins *Bertram Dybwad Brochmanns* verker frå 30-åra. Både sistnemtes ide om *bransjestyrer* og *Bakkens samarbeidsutval* til styreorgan

(Forts. side 6)

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Redaktør: KÅRE HAUGERUD Forretningsfører: HARALD K. SCHAANNING

Postadresse: Boks 924 Sentrum, 0104 Oslo 1.
Kontortider: Enerhaugsplassen 4, Oslo;
mandag kl. 17-20, tirsdag kl. 11-14 og onsdag kl. 17-20.
Telefon: (02) 19 06 71 - (Telefonsvarer).
Redaktørene treffes etter avtale.

Abonnement: Pr. år kr. 80,- (i omslag kr. 100,-). Utlandet + kr. 10,-.
Giro: Post 5 16 45 04. Bank 6063.05.01248

Abonnementet (10 nummer i året) løper til det oppsies skriftlig.
Annonser forskuddsbetales med kr. 1,- + m.v.a. pr.spallem.m. Minstepris kr. 50,-.
Utgiver: A/S HISTORISK FORLAG.

Hvor enige eller uenige er vi?

Dette nummeret er litt spesielt på grunn av at det nesten utelukkende består av diskusjonsinnlegg skrevet av fastere eller løsere medarbeidere. Menningene spriker en del, men det er bare sunt. Tingene skal være under debatt, og det skal være liv i våre spalter.

En av innsenderne påpeker at NS-folk i løpet av de 42 år som snart er gått siden «retts»-oppgjøret startet, har beveget seg i nokså forskjellige retninger. Det er ikke så rart. Så meget har forandret seg, og vi har opplevd utviklingen på høyst forskjellige måter. Men er det da ikke lenger noe vi kan enes om - ut over minnet om den uverdige behandlingen av oss?

Vi har plassert innlegget «Har NS-folk et samfunnsansvar?», skrevet av en av våre faste medarbeidere, på fremtredende plass på første side. Det har vi gjort fordi vedkommende setter opp tre punkter og mener at dette fremdeles er områder hvor vi bør kunne være enige, og hvor NS-folk fremdeles kan gjøre en innsats.

Vi tør ikke si om vår medarbeider har rett - om enigheten fortsatt er tilstede på de områder han nevner. Men vi innbyr til diskusjon om det.

«Folk og Land» i 1987

På grunn av en anstrengt arbeidsmessig situasjon for de relativt få som arbeider med INO og avisen, kan vi ikke garantere at vi i år utkommer med ti nummer. Vi skal imidlertid utkomme så ofte som det er praktisk mulig.

Alle vil likevel med tid og stunder få ti nummer for den kontingent de har betalt. Like

fullt vil vi være takknemlig om flest mulig betaler sin kontingent på kalenderårsbasis selv om antall nummer i året ikke blir ti. En slik opptreden fra abonnentenes side vil styrke vår mulighet for å utgi en avis som blir lest og oppfattet av bredest mulige kretser i vårt folk.

Betal årskontingenten til INO!

Med dette nummer følger en postgirotalong til bruk ved innbetaling av årets medlemskontingent for INO (Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie). At de som er medlemmer allerede, bruker denne talongen så snart som mulig, an-

ser vi som en selvfølge. Samtidig anmoder vi alle lesere som ennå ikke er det, om å melde seg inn. Ved det støtter du arbeidet for å få kastet et klarere lys over en periode i vårt folks historie som det ennå råder mye uklarhet om.

MÅ «FOLK OG LAND» FORNYES?

Av «En sogning»

Det har nylig vært jul, og mange forskjellige grupper har vært samlet til julebord. Hvorfor samlet så vi oss? Er vi igrunnen noen naturlig gruppe lenger etter det totale nederlaget i 1945? Svaret er i virkeligheten både ja og nei. For det kan neppe nektes at spriken etterhvert er blitt stor.

Vi som er gjenlevende etter den lange perioden på 41 år, var for det meste unge den gangen, og vi hadde i liten utstrekning kontakt med eliten. Men den ånden som hersket i våre rekker huskes godt. Den er i virkeligheten vanskelig å gjengi i ord, ganske enkelt fordi det har skjedd så mye i verden etter krigen. Man har likevel ikke sammenligningsgrunnlag lenger. For de unge som vokser opp i dag, kan det være vanskelig å leve seg inn i en annen tidsalder. Og nettopp dette er rettssvikernes beste kamuflasje og beskyttelse.

Av mange triste opplevelser både i engelsk-norske konsentrasjonsleirer og utenfor har jeg lyst til å trekke fram den gruppen som stivnet fullstendig fast i datidens tilværelse, og på denne bakgrunn har diktet opp et glansbilde rundt det hele og rundt sin egen personlighet. Disse menneskene har i stor utstrekning overtatt ånden i bl.a. «Folk og Land» og gjort avisen til et sutreorgan eller en klagemur om man vil. Gjennomgangsmelodien er i hovedsak basert på at vi er en misforstått gruppe, en hjemmefront nummer to som ville det samme som den seirende part.

Hva vi egentlig sto for den gangen, var i virkeligheten en total omlegging både av landets styresett og ånd. Dette sammen med full anerkjennelse av at nazi-Tyskland var Europas midtpunkt og garanti. Vi var bl.a. for raserenhet og var motstandere av sionismen. Hvis vi var slik «Folk og Land» skildrer oss i dag, må en virkelig undres over hvorfor NS arbeidet så iherdig for å komme til makten.

La oss være ærlige både overfor oss selv og ikke minst overfor de kommende slekter. At vi kanskje har endret syn på mangt og meget siden hine harde dager er både naturlig og redelig. Men å hevde at dette har vært vår politikk hele tiden, er feigt og uærlig og tjener ingen til gagn.

Skal vi bli respektert av historien, må vi forsvare vår sak fullt og helt ut fra datidens situasjon. Noen kryptende forvridninger medfører bare fornedrelse og skam.

Hva har så hendt i den tiden seierherrene har rådet grunnen alene? Etter min mening har det skjedd både positive og negative ting.

Av positive ting må en innrømme at både teknikken og levestandarden har blitt høynet betraktelig i Europa og de rike landene. Dette må sies å være bra stort sett. At Europa er i ferd med å forene seg i et fellesmarked og en militærallianse er jeg stor tilhenger av og ser på dette som en videreføring av Hitlers planer, om dog med en annen struktur og et annet tyngdepunkt.

På den negative siden, og den er drepende farlig, har vi fått et åndelig forfall som vår del av verden aldri har sett maken til. Kirken som religionens og moralens vokter inntar en merkelig holdning og er mer og mer opptatt av å følge med i galoppen enn å forkynne Ordet purt og rent. Denne utviklingen er ikke uventet når man skuer tilbake på Kirkens holdning under krigen. I kirkene våre blir det nå forkynt noe helt annet enn kristendom, enda og det som er enda verre, er at det blir forkynt en forakt mot egne landsmenn og rasefrender mens man støtter alle slags opprørsgrupper rundt i verden om de bare har en rød farge. Å hevde at en religion må tilpasses tidens ånd, er en misforståelse og en hån mot den Gud som de så rikelig er betalt for å tjene. Når en så har et rettsvesen som dømmer ofrene istedenfor voldsforbryterne, er vel stupet nær. Er det derfor rart at tjuveri, ran, forfalskninger, narkotika og AIDS og alt annet forfall er inne i en blomstringsperiode? Aldri har det vel vært så mye krig, terror, vold og menneskehandel som nå etter at «de rette» vant krigen. Hvordan dette vil ende, er det ingen gitt å forutsi.

Det er vanskelig å spå. Det er også vanskelig å vite hvordan verden og især Europa hadde fortonet seg i dag ved en tysk og aksemaktseier. Noe jeg imidlertid føler meg sikker på, er at verden ikke kunne ha vært verre enn i dag. Særlig må dette sies på bakgrunn av den orden, disiplin og autoritet som tyskerne (nasjonalsosialistene) var så forhatte for. At Europa fortsatt hadde vært verdens navle, er det vel heller ingen tvil om. I dag er vi ved stupet på alle områder, men hvor lenge? Vil vi falle utfor, eller vil det komme en redningsmann? En har ihvertfall lov å håpe.

På fruktene skal treet skjenkes. Hvorfor avslører ikke «Folk og Land» seierherrenes gjerninger og stiller disse opp mot hva vi egentlig sto for? En sutreavis, slik vi har idag, har vi ikke bruk for, heller ikke noen klagemur for noen få, faststivnede mennesker. Hvis avisen skal fortsette som nå, er levedagene talte. For selv gjenlevende NS-folk har jo allerede forlatt den. Og når ungdommen ikke får lov å slippe til med fornyelsen, er enden nær. Da jeg sto for «retten» i hine harde dager,

(Forts. side 6)

Forskjell på folk

I sin faste spalte i VG skrev Kjell Bækkelund på julaften:

«Ikke uten grunn minner avisen «Folk og Land» om den forskjell i behandling som ble vist i årene etter 1945. Var det igjen snakk om sosial forskjell?»

For å konkretisere det, minner «Folk og Land» om en artikkel Egil Ulateig skrev i «Vi Menn» i sin tid, der han minnet om alle de som arbeidet for tyskerne våren, sommeren og høsten 1940.

Den gang begrepet brakkebaron oppsto.

Den gang mange med innflytelse og bekjentskaper skapte seg formuer ved å bygge flyplasser for tyskerne.

Fikk de sin straff?

Noen gjorde vel det, men det er ingen hemmelighet at det ble vist «forskjell».

Den som er med på leiken . . .

Av Geirmund Vetaas Hillanger

. . . og kven er vel ikkje *det*, eller *var* vel ikkje *det*? På ein eller annan måte. dei fleste av oss vil vel godta sanninga i ordtaket, berre fordi det no eingong er eit norsk ordtøke, som alle inneheld mykje livsvisdom. Men kanskje vart sanninga i *dette* ordtøket heller tvilsam i ein «leik» som etter kvart utvikla seg til ein leik utan spelereglar – eller «speleregiane» etter kvart sprengde grensene for kva eit menneske har rett til å føreta seg mot eit anna. Stikkord: Auswich, Hiroshima, Katyn, Dresden – eller og norsk utlevering av russiske krigsfangar etter krigen.

I «Folk og Land» 7/86 har Arne Heiberg ein artikkel der han reiser (eller tek oppatt) nokre spørsmål som det kan synast interessant å få eit skikkeleg svar på, før eller sidan. Kanskje kan ein gong rette personen stå fram med ei solid og grundig utgreiing om emnet. *Mine* refleksjonar må innskrenka seg til at eg gjer merkam på nokre fakta som må takast med frå først av i ei drøfting av temaet:

– Det var svært mange «fraksjonar» i det tyske NSDAP. Somme vart etter kvart overkøyrde og hamna i ein skyggefull utkant, der dei levde i eit slag «nøytralt sameksistens» med dei meir mektige fraksjonar i framgrunnen. Ein meir interessant «fraksjon» må vel vara den som la hovudvekta på eit nytt økonomisk system som ikkje bygde på gull, lagra i riksbankane sine kjellarar, men på råvarer og arbeid. Eit aukande tal uhilda «studentar» vert meir og meir opptekne av spørsmålet om korleis Tyskland, som var på falittens rand, på nokre få år hadde fått slutt på all arbeidsløyse og dertil makta det kjempeløftet det var å gjera den tyske krigsmakt til den sterkaste i verda, då i 1939. Det er så mange som synest at det er berre ei omgåing av spørsmålet å seia at Tyskland fekk slutt på arbeidsløysa ved å gje dei arbeidslause arbeid i militæret og i våpenfabrikkane. For alt dette kosta pengar, som Tyskland hadde lite av – av den slags pengar som var knytt til gull. Det finst til og med mange som meiner at gullstandarden og konkurransevar dei viktigaste årsaker til at «Vestmakten» erklærte Tyskland krig – i

staden for å byggja vidare på ein chamberlainsk fredsavtale.

Det sier seg sjølv at dei som såg det – og ser det – som si hovudsak å få avløyst det gamle pengesystem bygt på gull og rente – med eit nytt bygt på råvarer og arbeid, lett kunne «missa balansen» og gå over grensa til jødehat, fordi dette folkets leiarar har frå gammalt av vore assosiert med begrepet internasjonal storkapital. Ingenting var vel meir i utakt med urgammal norsk kultur enn jødeforfølgjing. Vår norske Hamsun miste aldri balansen på dette punkt heller.

Norske forskarar i historie ser ut til å ha arbeidet svært mykje ut frå føruttekne meiningar, der ein ofte må undrast på om ikkje også *konklusjonane* var trekte på førehand. D.v.s. metodar som ikkje hørde heime i Norge frå før krigen. Når det skal klargjerast kva begrepet nasjonalsosialisme («nazisme») eigentleg er, så vil skeivøygde norske historikarar og juristar lata som om der aldri fanst fraksjonar innan det tyske NSDAP, berre ein opposisjon *utanfor* partiet

grenser. Skal NS og dets ideologi klarleggjast, så vart same metoden brukt der. Metoden er prega av manglande intellektuell redelighet, som vel er det grunnleggjande krav i den lovpriste tanke og objektivitet i forskning – då også historisk forskning. For det første går desse skeivøygde ut frå at «NS var ein avleggjar av NSDAP og at Quisling var Hitler's og Mussolini's læregut og revediltar». Vidare «at det heller ikkje i Norge fanst nokon opponerande fraksjonar innanfor grensene av NS-partiet, berre utanfor». Sanninga er vel heller at der fanst mange ulike meiningar også *innanfor* NS, i tillegg til at mange av t.d. frontkjemparane *ikkje* var medlemmer av partiet NS.

Után at nokon har brydd seg med å skaffa fram solide forskningsresultat om emnet, kan ein truleg rekne med at det fanst mange, mange nordmenn som nok hadde sine klare meiningar, men som ganske enkelt heldt seg i bakgrunnen med desse meiningane til vanleg. Dei overhørde – eller brydde seg ikkje med – dei store «fø-

rarar» sine svulstige ytringar. Det finst sikkert *mange som meinte (og meiner) at det var forsøket verd å prøva å nedkjempa «den raude tsaren»*, og at sjansane for at det skulle lukkast, var ganske store, saman med Tyskland. Då fekk det heller ikkje hjelpa om dei i sitt stille sinn var inderlig usamde i – ikkje berre viktige delar av dåverande *tyske* ideologi, men også visse delar av NS' ideologi, endå om *Quisling* på ingen måte kunne karakteriserast som ein norsk versjon av Hitler eller Mussolini, men *var ein sjølvstendig norsk politisk tenkjar med uvanleg høg intelligens*. På dette punktet kjem desse nordmenn i klasse med den russiske general Vlassov's folk, som omfatta meir enn hans million-armé.

Viktigare enn alt dette snakket om korleis ein norsk konstitusjon skulle sjå ut etter krigen, når Tyskland hadde vunne, vart spørsmålet om Norge i det heile skulle få ha ein eigen konstitusjon då. I dette spørsmålet måtte det telja mindre (Forts. side 7)

Martin Bormann var Sovjet-agent!

Av Brage

I tilslutning til Arne Heibergs interessante artikkel om Martin Bormann, («Folk og Land» nr. 6/86) som han avslutter med at man fra Øst aldri vil få noe bidrag til gåten Bormanns løsnings, kan jeg opplyse følgende: I en meget interessant bok av Hugo Manfred Beer: «Moskaus As im Kampf der Geheimdienste» skildres Martin Bormanns rolle i Hitler-Tysklands lederkorps. Verlag Hohe Warte, 8121 Pähl, Vest-Tyskland.

I denne bok gis følgende meget interessante opplysning:

Efter krigen meddelte den tsjekkiske president Benesch: «Dersom Bormann virkelig lever, vil han ikke bli henrettet. Han var en av Stalins spioner. Stalin har selv fortalt meg dette.»

Det er jo en kjennsgjerning at russerne i de siste årene av krigen fikk rede på det meste fra det tyske hovedkvarter. Her befant Bormann seg som en av Hitlers fremste medarbeidere og disponerte en egen radiosender. Ved hjelp av (Forts. side 6)

Hva NS var – og ikke var

Av Marna Pedersen

Jeg leste Arne Heibergs innlegg med stor interesse, men dog med visse motforestillinger. Dersom NS virkelig hadde vært et vanlig revolusjonært parti, ville jeg ha vært enig med deg. Men la oss nå se litt på partiets historie.

Frem til krigsutbruddet var NS et demokratisk parti. At det var forut for sin tid og ønsket en bedre statsforfatning enn den vanlige partipolitiske, er en annen sak. Det ville vinne frem ad demokratisk vei og deltok i valgene på vanlig vis og drømte så visst ikke om noe revolusjonært kupp i Norge. Jeg holdt på å si tvert imot. Det var bl.a. frykten for et slikt kupp fra en helt annen kant som var med på å skape partiet.

Etter valgnederlaget i -36, som bl.a. skyldtes vår høyst urettferdige valglov, og skrekken blant NS-folk for å kaste bort stemmene (det gjaldt jo å stoppe de røde), kom partisplittelsen, og NS ble etter denne en ubetydelig politisk sekt.

Så kom krigen. Og med den kom det først en bølge med nasjonal-sosialister pluss de som meldte seg inn i ren forargelse over regjeringen Nygaardsvolds ansvarsløse politikk inn i partiet. Da krigsnyderlaget var et faktum og det så ut til at tyskerne ville vinne krigen, og Terboven gav det norske folk valget mellom NS og en ren tysk administrasjon, kom det en ny og større bølge av mennesker som ville redde hva reddes kunne av vår selvstendighet. Den siste store bølgen kom med krigen mot bolsjevismen. Da ble det en kamp for Europas fremtid.

I en kamp for et folks fortsatte nasjonale eksistens eller en verdens fremtid, gjelder det andre spilleregler enn i vanlig fredstid. Da nytter det ikke etterpå å komme trekkende hverken med ideologiske månedshefter eller taler av den og den. Ikke en gang i fredstid i vanlig politikk er medlemmer av politiske partier bundet til å være enige i ett og alt. Når jeg f.eks. har stemt ved visse poli-

tiske valg etter krigen, har det aldri vært på grunnlag av enighet med de jeg har stemt med, men heller på grunnlag av uenighet med de jeg har stemt mot.

Så lenge krigen varte, kjempet de fleste NS-folk en edel strid, selv lenge etter at vi hadde mistet troen på noen seier. Da den var slutt og forfølgelsene for alvor begynte, gikk de fleste igjennom sine lidelser med et sant heltemot og gjorde det beste ut av det som livet bød dem. Deres samvittighet var ren og det var det som holdt dem oppe. Men noen politisk ideologi hadde de aldri hatt. Og skal man dømme om folks holdninger, må man tross alt gjøre det på deres egne premisser.

Det var Solkors-spaden din, Arne Heiberg, sett uten ideologiske briller på. Og så var det de andre spadene. Jeg ser «Folk og Land» som et organ for alle grupper av NS-folk, og jeg finner det prisverdige at det finnes en avis i dette landet som tør å påpeke at våre

motstandere og «gode nordmenn» ennå ikke har innført den retts-staten de påstod at de kjempet for med demokrati, retts-sikkerhet og ytringsfrihet for alle. En reell ytringsfrihet bare for medløpere er jo ikke noe man behøver å kjempe for. Det finnes ikke noe regime i hele verden som ikke har det.

«Folk og Land» gjør det som gjøres bør. Vi tapte krigen og ble satt totalt utenfor den politiske gjenreisningen. Det finnes ingen muligheter idag for noen egen politikk, men vi kan i hvert fall gjøre det vi kan innenfor jøssingstatens ramme. Vi kan peke på feilene, gjenta advarslene og peke på løsningene. Jeg tror faktisk vi kunne komme et godt stykke på vei i riktig retning her i landet hvis vi kunne klare å få gjennomført demokratiet, så folket selv fikk bestemme kursen. Tross alt er ikke den lille nordmann like dum som sine politiske ledere.

Marna Pedersen
Kjellåslia, 3074 Skoger

Opprørarane og vi andre

Av Olav Steinøygard

Under overskrifta «Solkors-flyktninger» skryt Arne Heiberg i nr. 7/96 over at han var og framleis er ein opprørar: «Det synes meg mildt sagt ynkriggjet å søke frikjenne seg ved å henvise til de lover vi selv opphevet – for alltid, etter hva vi trodde. Jeg kaller disse, engang så heltemodige rebeller Solkors-rømlinger. Det er en form for faneflukt. Forsinkede desertører fra den tapte revolusjon.»

Først nokre få ord om Hitler og NSDAP. – Hitler blei utnemnt til rikskanslar i januar 1933, og 5. mars s.å. fekk partiet hans 44% av røystene til riksdagsvalet. – Når eit «opprør» blei så grundig godkjent ved offentlig val, var ikkje NSDAP lenger eit opprørsparti. Men jødane blei skremde, naturleg nok etter den omtalen dei hadde fått i «Mein Kampf». Deira reaksjon kom omgåande: Den 24. mars, mindre enn tre veker etter riksdagsvalet, offentliggjorde jødane si krigserklæring til Hitler-Tyskland i «Dayli Express», med svære overskrifter over heile førstesida: «Judea declares war on Germany. Jews of all the world unite. Boycott of german goods.» Etter mitt skjøn kan det ikkje vera tvilsamt at jødane i Tyskland dermed blei erklært som tysk femtekolonne av sitt eige folk. Den 29/8-39, altså berre få dagar før krigsutbrotet, sende sionistkongressen i Geneve ei støtteerklæring til Storbritannia, og den 3. september erklærte Vestmaktene Tyskland krig.

Eit par år før krigsutbrotet

gav vår fremste folkerettslærde, prof. dr. jur. Frede Castberg, ut boka «Folkerett», der han hevdar at «den nøytrale stat som velger å bøye seg for overmakten, må visstnok finne seg i at nøytralitetskrenkerens motpart og nødvendig tar kampen opp på den nøytrale stats eget territorium». – Når Ententemaktene under den førre krigen gjennomførte sin effektive blokkade av Tyskland, hadde tyskarane legal grunn til å vente ein ny blokkade av dei same maktene ved det neste høvet, denne gongen av malmtransporten.

Etter Castbergs «Folkerett» blei følgeleg okkupasjonen av Norge ei legal forsvarsåtgjerd, og den som følgjer eller set sin lit til folkeretten, er ingen lovbrutar eller opprørar.

1940-regjeringa som endåtil braut med si eiga nøytralitetsfråsegn, må ein derimot kunne skulda for avtalebrot, som jo er ei form for opprør. At dei tillike bar seg ått som rebell, viser det landssvikoppgjeret dei sette i gang. likevel ser eg på dei meir som leigesoldatar for politikarar som heilt opp til i dag har gjen-

gjeldelse som valspråk og fanesak.

Det er nesten utruleg at tidligere NS-folk no gjer knefall for politikara som dømt folk frå baa egedom, ære og liv, og som enno i dag, førti år etterpå, skryt av å vera opprørara.

Den 23. september 1940 uttalte rikskommisær Terboven at «veien til frihet og selvstendighet for Norge gikk over NS», og i sit hyrdebrev til det norske folk fire veker etterpå uttaler vår kyrkjelege primas, biskop Berggrav, m.a.: «En tredje engstelse er kommet frem ved spørsmål om å melde seg inn i NS. Enhver må her følge sin overbevisning». NB! Ikkje eingong etter Terbovens erklæring såg vår kyrkjelege primas på medlemskap i NS som opprør.

«Folk og Land» har elles fleire gonger gitt god plass for artiklar om og av Wiesener og Blindheim, og ingen av desse to kapasitetane lar til å forstå at NS-folk var opprørara. Dessutan kan eg vise til artikkelen av John Sand i «Folk og Land» nr. 7/86, der han dokumenterer at «Det var flere som ikke forstod». (Forts. side 7)

Stalin planla krig mot Tyskland

Av Brage

Den som tror på legenden om at et nærmest uforberedt Sovjet-Russland ble helt umotivert overfalt av Hitlers Tyskland, bør nok skaffe seg mer opplysning om de faktiske forhold.

Når man leser de tidligere hemmeligholdte referater fra den sovjet-russiske utenriksminister Molotovs forhandlinger med Hitler i Berlin i november 1940, forstår man at det var helt umulig for Hitler å godta Stalins krav.

Da Tysklands krefter var bundet i Vest sommeren 1940, benyttet Stalin anledningen til å annektere de baltiske stater, samt besette Bessarabien og Nordbukovina. Det som ved paktens i august 1939, var definert som «interesseområder», ble uten videre annektert. Dette var et klart brudd på den inngåtte avtale.

Stalin forlangte nu (nov. 1940) Bulgarien som «interesseområde», samt støttepunkter ved Dardanellene. Videre forlangte han frie hender i Finland, samt Tyrkiet og Sverige som sovjet-russisk «interesseområde».

Molotov stod fast på at Sovjet ville starte en ny krig mot Finland og annektere hele landet. Også Sverige var av spesiell interesse, da Sovjet ønsket å få en friere adgang til havet gjennom Øresund. Det

er derfor god grunn til å anta at Hitlers avvísning av de russiske krav reddet Finland og Sverige fra å bli sovjetrepublikker. Når man idag ser hvordan svenskene fordømmer Hitler, så må man vel si at det gamle ord om at «uttakk er verdens lønn» har sin fulle berettigelse. Sverige og Finland ble faktisk reddet fra utsettelse som nasjonalstater takket være at Hitler forstod at det ikke var noen vei utenom å prøve å slå Sovjet-Russland før Stalin bemektiget seg en større del av Europa og derved kunne true hele Europas eksistens.

Sommeren 1940 hadde Stalin 150 divisjoner oppmarsjert i Vest, rettet mot Tyskland. Når derfor Hitler gikk til krig mot Sovjet i juni 1941, så var det rett og slett for å komme Stalin i forkjøpet. Det var aldeles ikke en stormannsgal persons egenmektige verk, men det skjedde etter nøye rådslagninger med fremtredende militære som fullt ut delte den bekymring Hitler

(Forts. side 7)

MÅNEDENS PERNILLE

42 år etter

Det er søndag den 11. januar. Jeg er ute av balanse, og det er NRK som har hovedskylden. Jeg klarer simpelthen ikke mere vold, etter at fjernsynet på nytt tvangsforet seerne med den.

Jeg hadde igår kveld belaget meg på å se fjernsynets første svar på Sky Channel, Nattkinoen, som skulle sende en film med den lovende tittel «Maratonmannen», som jeg regnet med var fra sportsmiljø, og drømme meg tilbake til kvinneidrettens barndom. Jeg slo på TV'n i god tid, og fikk med et par mord som ble oppklart av Jessica Fletcher. Fri og bevare meg for å få henne på besøk, det foregår alltid mord hvor hun enn oppholder seg.

Så fulgte da Nattkinoen, som viste seg å være et toogen-

halvtimers maratonløp i vold og sadisme. Naturligvis var selve erkesadisten i dette amerikanske skaperverk fra 1976 en ny variant av det velkjente opplegget: Den flyktende hovedbøddel fra Auswitz, denne gang under navn av Szell, med oppnavnet «Den hvite engel». Fra sitt eksil i Uruguay var han kommet til New York for å hente sin stresskoffert som var full av diamanter som han hadde tilegnet seg mens han bedrev sine ugjerninger, og som var oppbevart i en bankboks i byen! Det hele var altså en orgie i redselsgjerninger over det tradisjonelle motiv: Bak alle grusomheter kan det bare stå nazister.

Etterpå fikk jeg ikke sove, så jeg satte meg i stuen med Carl Fredrik Engelstads siste bok for å avlede tankene og falle til

ro. Litt etter hørte jeg nøkkelen i entredøren, og deretter Gulllets bebreidende stemme da hun kom inn i stuen: «Sitter du her og leser. Har du glemt at vi skal på utstilling imorgen og så spise på Stravinsky?»

Jeg forklarte henne årsaken til at jeg satt der, og regnet med forståelse fra en datter som snart blir 21, og som har begynt på Universitetet. Forståelsen uteble. Hun satte seg rett overfor meg, rotet opp idet bustete håret – som er dødsdømt ifølge henne selv – så meg inn i øynene og sa: «Det er da bare nazister som er sadister, du kan da hver dag høre om nazimetoder rundt om i verden. Nå får du se å stramme deg opp. Anskaff deg video og lei filmer, så går det kanskje opp for deg. Det er da slått fast at det bare var nazistene som var gru-

somme. Ja, da, jeg vet at du nå kommer drassende med morfar. Men du var da bare tre år da krigen sluttet, du kan da ikke ha noen som helst greie på hva han bedrev. Her driver du på for å forsvare han og vennene hans. Kan du ikke få det inn i hode ditt at det er tull det du tenker, – så får du sikkert også sove om natten.»

Jeg klarte å holde tårene tilbake, selv om det var alt annet enn lett. Jeg bare så på henne. Hun tente en sigarett, dessverre har hun tatt etter meg her, og fortsatte: «Du kunne ha kommet enda lenger hvis du hadde holdt kjøft på jobben med at morfar, og mormor også, hadde vært nazister.»

Her sprakk jeg, og jeg tror at jeg hveste da jeg sa til henne:

«Er du klar over at jeg for det første er glad i deg? Er du klar over at jeg for det andre har brukt år for å sette meg inn i det som skjedde og hvordan det var i virkeligheten, og ikke som propaganda framstiller det. Så for det tredje er jeg hellig overbevist om at det som ble gjort mot såkalte nazister i Norge var en eneste stor ugjerning. Og glem ikke at fortsatt er de en slags pariakaste.»

Et par minutter var det stille i stuen. Hun så på meg, jeg så på henne. Så stompet hun røyken, reiste seg halvt, men satte seg igjen. Og så sa hun: «Vet du mor, jeg er stolt av deg. Det er bare det, forstår du, at du er helt anderledes enn andre mødre.»

Pernille

Har NS-folk . . .

(Forts. fra s. 1)

mennesker som for størstedelen var politisk meget bevisste. Om disse menneskene hadde hatt politisk innflytelse de siste førti år og vel så det, kunne utviklingen her i Norge ha tatt en ganske annen retning fordi disse mennesker ville ha vært tungen på vektskålen.

Vel, det er nokså klart at noen partidannelse med NS-folk som kjerne fremdeles er uaktuell og i praksis umulig. Men vi tror at svært mange av oss fremdeles er interessert i å opptre som en politisk kraft. Når det kommer til stykket, er vi som politisk ansvarlige mennesker ute av stand til å befri oss selv for en følelse av politisk ansvar.

Hva bør vi politisk gå inn for i dag?

Men hvilke muligheter har vi så? Etterhvert som vi når pensjonsalder og politisk forfølgelse i langt mindre grad kan skade oss i vårt yrkesmessige liv, har vi en større mulighet enn før til å være frittalende, til å gi vårt besyv med både i private diskusjoner og i media. Og mange av oss har virkelig noe på hjertet - tanker og ideer vi har båret med oss gjennom alle disse vanskelige år. Hvilke ideer er så det?

For det første: Vi har alltid stått vakt om vårt folk og dets egenart. Vi er dypt og inderlig nasjonale i den forstand at vi tror vårt folk har en misjon å oppfylle i verden. Vi tror at såvel individuell som folkelig egenart er verdier som tjener til å skape de brytninger og den dynamikk som skal til for å bringe menneskeheten videre. Vi tror ikke vi er bedre enn andre, men vi *vet* vi er annerledes. Denne annerledeshet går vi aktivt inn for å bevare i det universelle samspill.

For det annet: Den vestlige sivilisasjon, den kristen-hellenske kultur er på bredere grunnlag basis for det vi alltid har stått for. Vi må gå aktivt inn for alt som beskytter, bevarer og utvikler dette bredere

kulturgrunnlag.

For det tredje: Vi har alltid vært innbitte motstandere av kommunismen fordi den forkynner verdens største løgn: At alle mennesker er like - bare miljøet har gjort dem forskjellige. Det er denne falske lære som har vært unnskyldningen for kommunismens likvidering av millioner mennesker og for undertrykkelse av enda mange flere millioner. Når et menneske er likt alle andre, spiller det ingen rolle om det utrykkes. Det kan jo erstattes av ethvert annet. Vi derimot er tilhengere av forskjellighetsprinsippet. Ethvert menneske er enestående og må derfor beskyttes. Fordi kommunismen står for akkurat det motsatte syn, må vi bekjempe den overalt hvor den forekommer. Vår motstand mot kommunismen må være kompromissløs i alle sammenhenger.

Det finnes en lang rekke mindre saker hvor vi også må stå fast, men svært mange av dem kan direkte utledes av disse tre hovedpunkter.

Vi mener og tror at NS-folk fremdeles føler det samfunnsansvar å stå klart og støtt på disse vesentlige punkter, og at de etter evne forsøker å ta konsekvensene av det.

Ny nasjonal . . .

(Forts. fra s. 2)

for det økonomiske livet, synest elles begge å peike framover mot ein korporativ stat.

Men hovedsaka må vera at ein finn fram til ein moralsk høgverdig, rettferdig og stabil samfundsskipnad til avløyning for det nydemokratiske diletanteriet. Det som Quisling i si tid tok sikte på, var som kjent ei *nyskaping i vår gamle grunnlovs ånd*. Den tanken må vera retningsgivande også i dag. Den tapte respekten for lov og lovgivarar må atter reissast ved å sameine *makt med ansvar*. Berre på den måten vil det vera mulig å hindre at vårt samfund tippa over i kommunismen, det mest fullstendige tyranni over individet som no-

kon gong er skapt.

Men under vår leiting etter den best mulege modell for det *ettersosialistiske* (Bakkes uttrykk) framtidssamfundet, må vi ikkje gløyme at det første historiske forsøk på å skape ein velferdsstat, var det nasjonal-sosialistiske Tyskland. Serleg når det gjeld penge- og valutapolitikk, var Tyskland inne på vegar som er aktuelle den dag i dag. Vi må gå inn for ein *pengepolitisk reform* som for alltid gjer kapitalen til *tenar* for folkesamfundet, ikkje som no, *herre* over det. Truleg vil løysinga ligge i eit *rentefritt fripengesystem*, felles for alle nordiske land.

I alle fall må den økonomiske verksemda siktast inn mot si naturlege oppgave: Å skaffe dei varer og tenester som menneska treng, ikkje som no, mot størst mulege pengefortene. Det kapitalistiske pengejaget fører bl.a. til forgiftning av naturmiljøet, og er såleis i sine konsekvenser like livs- og menneskefientleg som atomvåpna. For oss menneske er resultatet det same, anten vi dør i ein atomeksplosjon eller ved ein sakte kvelningsdød i ein giftig atmosfære. Altså må vi finne fram til eit økonomisk system som *tenar livet*.

6. Fred og forsvar.

At vi ikkje godkjenner krig som middel til å løyse mellomfolkelege tvister, er ikkje det same som pasifisme. Tvert i mot må vi til ei kvar tid vera budd på å måtte kjempe for vår rett til å stå utanfor kapitalkreftene sine kriger om marknader og råstoffer. Pasifistisk propaganda har ofte vist seg å vera grovt hykleri. Det beste døme er vel marxistene si holdning til det norske forsvar i 30-åra. Etter først å ha drive pasifistisk agitasjon ein heil mannsalder, tok dei då til å agitere like intenst for ein *krigsallianse* mot Tyskland! (Håkon Lie: Skjebneår, s. 325.) Og då krigens gang seinare førte til at Tyskland måtte forsvare seg over norsk område tok dei ikkje konsekvensane av ein «pasifisme», men gjekk til ein like tåpeleg som folkerettsstridig krig mot Tyskland. Og dette trass i vårt naboland Danmark, som i motsetning til Norge hadde folkeretten på si side, tok eit heilt anna standpunkt. Og trass i at Norge slett ikkje var rusta for krig.

Hendingane den gongen viser tydeleg at forsvarsmakta også kan vera livsfarleg for eit folk, nemleg når ho kjem i hendene på makhavarar som

set ein meir eller mindre forskruva ideologi framfor omsynet til heile folket si velferd. Dersom vi hadde vore heilt avvepna, dersom ingen løytnant Bonsak hadde stått ved kanoenen på Oscarsborg, så vilde riksstyret plent vorte *nøydd* til å møte den tyske stridsmakta med same passive holdning som dei tidlegare hadde vist framfor dei britiske provokasjonene. Det ville i dette høvet vore folkerettsleg korrekt (H. H. Aall: Er Norge et fritt land?)

Ei anna sak er det at Norge, dersom det hadde vore eit militært tomrom, venteleg vilde vorte hersett av Storbritannia alt hausten 1939. Som vi veit, var det Vestmaktene som hadde interesse av å utvide krigen til Skandinavia, og som også til sist greidde å tvinge tyskarane til å spreie sine krefter. Med eit vepne, men nøytralt Norden, kunde tyskarane kjent seg nokså trygge bak si Siegfriedlinje -, og Norge ville unngått krigen.

Den beste fredsinnset Norge kunde gjort den gongen, vilde vore å sette *makt bak vår rett* til nøytralitet. Hadde vi skote på sjørøvaren «Cosack», vist ut alle britiske agentar, og mobilisert i tide, så vilde mr. Churchill neppe våga å fullføre sitt spel.

7. Nordisk Folkereising.

Så kan vi då spørre om *nasjonalisme* vil vera rette namnet på den ny-nasjonale rørsla som vi håper vil gro fram i Norden før det tredje årtusenet gryr? Det er ovanfor sagt at ordet *nasjonalisme* ikkje må tolkast i aller trongaste mening. *Vår* nasjonalisme har i større grad sine røter i folkeætt og kultur, enn i eit felles landområde. Også utanfor Norden finst det folk av nordisk ætt og innstilling. Kunde den nordiske fredsfronten oppnå sympati og stønad hos slike nærskylde folk både i aust og vest, vilde det gi ein mektig styrke og bli ein fredsaktor av rang.

Det er også eit spørsmål om rørsla skal ta sikte på å la seg registrere som politisk parti. Ei av dei fremste oppgavene vil då vera å kjempe ned partivenen og partitenkinga. Det synest inkonsekvent at ei gruppe som går inn for dette, sjøl skal opptre som eit parti. Ei slik gruppe skulde helst legge seg på tvers av alle gamle partigranser. *Det er ikkje eit parti-program, men det sunde folkevett som må takast i bruk*. I dag er folkevettet stengt inne bak partigjerdene.

Og namnet på den nye organisasjonen bør bli *Nordisk Folkereising!* Det ville knyte eit band bakover i tida, til den gongen Vidkun Quisling først tok til med sitt arbeid for å berge dei nordiske folk unna «ofsen som sopar ihop». Sjølv måtte han ofre livet i «ofsen», som likevel kom. Endå meir bittert var det vel at han også måtte ofre si *ære*. At han, den mest heilstøpte patriot som folket vårt nokon gong har fostra, skulde bli dømt som landssvikar!

Men hans ære kan vi atterreise, bl.a. ved å nytte det gode, gamle namnet. Og så --- «må me vernet vårt kvesse og bu oss i bøn»!

Må «Folk og Land» . . .

(Forts. fra s. 3)

fikk jeg utnevnt en sakfører til å unnskylde meg. Denne rollen har «Folk og Land» overtatt. Har vi bruk for en slik avis lenger?

Min mening er at «Folk og Land» må fornyes totalt. Den bør til og med legges ned som avis og istedet gjenoppstå som et magasin i en moderne utførelse. Bildereportasjer fra store begivenheter historisk sett må være en del av innholdet. Samtidig må det bl.a. være en kritisk vurdering av seierherrenes gjerninger av i dag såvel som i fortiden. At ungdommen får slippe til, bør være en selvfølge. Mitt forslag vil sannsynligvis bli en dyrere ordning, men en mer effektiv formidler.

Martin

Bormann . . .

(Forts. fra s. 4)

denne sendte han sine meddelelser til en relésender i Sveits, som igjen sendte videre til Moskva. På denne måten ble Stalin holdt løpende underrettet om alle Hitlers militære planer og fikk løpende oversikter over omfanget av Tysklands rustningsproduksjon.

Det skulle etter dette kunne herske meget liten tvil om at Hitlers nærmeste medarbeider, den så mektige Martin Bormann, var en meget farlig og skjebnesvanger spion for Stalin. Det var også sannsynligvis ham som rådet Hitler til den tåpelige behandling av russerne i de okkuperte områder av Sovjetunionen, og til å motsette seg at de russiske frivillige i Vlassow-arméen ble satt inn på Østfronten.

Vi ber pent: Skriv kortere!

Så glade vi enn er over å få innlegg fra våre venner og lesere, så er det likevel en ting som stadig volder oss bekymring. Svært mange skriver så langt at det er meget vanskelig å få innleggene med på vår begrensede plass. Om vi skulle uttrykke et ønske, så er det at ingen artikkel bør være lenger enn to maskinskrevne ark A4 med dobbel linjeavstand. Umulig, sier du? Det er mulig. Om du har mer på hjertet, så del det heller opp i flere artikler. For husk: Alle undersøkelser viser at svært mange lesere faller fra underveis om en artikkel er for lang - hvis de da i det hele tatt begynner på den.

Den som er . . .

(Forts. fra s. 4)

om norsk konstitusjon i etterkrigstida vart skjemd av fleire «skjønnhetsfeil». For «tida lækjar alle sår» og korkje Hitler eller Quisling skulle leva evig på jorda, heller ikkje deira «ideologiar». Det skulle derimot både Tyskland og Norge, var vona. Ein mangelfull konstitusjon kunne rettast på med tid og stunder. Verre vart det med dette om Norge vart eit «protektorat», der ingen konstitusjon finst, men der «storstatens» påverknad går sin gang. Som no i dei baltiske statar.

(Jfr. *Albert Wiesener's* avskilsgåve til sine landsmenn: *Lys over landssvikoppgjøret* – kanskje særlig då side 58 til 64.)

Taktikken har vore svært forsøpla og illeluktande: Først vert det lista opp ei rekkje ufjelge krigsbrottsverk utført av tysk Gestapo og deira «norske lakeiar». Så seier ein at alle desse psykopatane som utførte handlingane, dei var «typiske nazistar». Ut frå sin «firkanta lögikk» trekkjst det så den slutning at dei fleste tyskarar – og alle nordmenn som vart nedvalsa av «rettsoppgjøret» og følgjene av det – pluss deira etterkommarar i tredje og fjerde ledd, dei er nazistiske psykopatar som skal bekjempast med kollektiv avstraffing, og uopphørleg mobbing, – «frå vogge til grav». Ein psykopatisk tanke i seg sjølv.

Når ein så ser at velstuderte og velartikulerte historikarar, juristar, geistlege m.fl. gjer seg skuldige i så grove framstillingsfeil, så bør ein kanskje ikkje undrast på at «menige» kvinner og menn dømmer feil, og at «hetsen» gjekk langt inn i den stempla sin familie.

Lektor Arne Roll har rett: «Vi seirende hjemmesittere i Norge behandlet NS-folk uverdige og summarisk da freden brøt løs over alle disse annerledestroende». (Folk og Land 7/86 s.6). Like eins har adv. Albert Wiesener rett. All ære til dei begge, den siste for det han gjorde for nordmenn som under krigen hamna i Gestapo's klør – og for det han prøvde å gjera for å opna augo på «Gjemmefrontens» folk, slik at dei kunne sjå kva det var dei dreiv med, etter krigen, då det vart i seinaste laget til å gjera nokon heltemodig innsats mot Det tredje tyske rike. Når det gjeld lektor Roll's pensjonistprotest, frå hans bustad i Spania, viser då også det

eit ærleg mot. Endå mange må nok undrast på kvifor ikkje liknande protestar kom som ein foss i flautmid – over Gerhardsen, Berg, Arntzen, Berggrav, Solem – og kva dei no heitte alle bak «rettsoppgjøret», – alt i 1945.

For om det no skulle ha gått med krigen slik Arne Heiberg framset som ein hypotese: at Tyskland vann – og Quislings folk, som no Nygaardsvolds, på heller tvilsamt grunnlag vart utropt til «dei sigrande» – og dermed gjekk i gang med eit «rettsoppgjøret mot Nygaardsvold-slenget» – så vert det vanskeleg å førestella seg at ikkje «rettssaka» vart stogga av øyredøyvande protestar, kanskje særleg frå «frontkjempar»-hald.

Nei, Heiberg, den store feil som «dei fordømde» gjorde – ca. hundre tusen fordømte «i retten» og eit ukjent tal utanfor retten – var nok den at dei ikkje i tide, alle som ein, såg det håplause i å leva resten av sitt liv blant eit folk som hadde hylla «rettsoppgjøret» som guddommeleg rettferd. At ikkje t.d. Argentina fekk sitt folketal brått auka med ca. ein halv million nordmenn i alla aldrar. Trass i framand kultur, eit mindre sympatisk styre og lågare levestandard.

November 1986,

G. V. Hillanger

«Adjunkt»

Opprørarane . . .

(Forts. fra s. 5)

A.H. bruker uttrykket «Sol-kors-flyktninger, til dere som fornekter at spaden er en spade». – Ved å «spa» litt gjennom «Folk og Land» vil ein lett finne artiklar om og av ein annan type flyktningar, Solbris-rømlingane. Så vidt eg veit, kalla desse rømlingane seg opprørara, og nettopp som opprørara har dei fått stor spalteplass i «Folk og Land». Sjølv sagt har ein kvar rett til å prøve på å unngå ein kvar form for forneding, særleg i ei villmannstid som under landsvikoppgjøret. Det er likevel ein viss skilnad på å kjempe for livet og å stå pal på valen i kamp for det ein meiner er rett.

Eg vil på ingen måte forsvare krigens uhyggelige Holocaust. Det som eg tykkjer er mest opprørande etter dødsdommane i Nürnberg, er at galgen blei brukt på mennene, mens metodane fekk leva vidare, i nyare former, i fredstid, med Holocaust som skjerm Brett.

Olav Steinøygard,
7078 Saugstad, 17/10-86

Stalin planla . . .

(Forts. fra s. 5)

hadde næret siden Molotovs besøk i Berlin i november 1940, hvor han i særdeles brysk tone hadde fremlagt Stalins fullstendig uakseptable krav.

Tysklands være eller ikke være!

Det gjaldt nu selve Tysklands eksistens som selvstendig stat, og det var ingen tid å tape. En annen sak er at krigen kunne vært ført på en annen og bedre måte. Men her spilte imidlertid Hitlers nærmeste medarbeider – og Stalins spion i samme person – Martin Bormann en skjebnesvanger rolle i negativ retning.

Den som ønsker å studere nærmere de hemmelige forhandlinger i Berlin i november 1940, tør jeg henvisse til den anerkjente tyske historiker professor Hellmut Diwalds bok «Geschichte der Deutschen».

Den sovjet-russiske general Vlassow uttalte til ambassaderåd Hilger 7/8 1942 at årsaken til at tyskerne kunne rykke så lett inn i Sovjet sommeren 1941, var at Stalins generaler utelukkende hadde hatt en *offensiv krig mot Tyskland* i tankene, og ikke hadde foretatt tilstrekkelige forberedelser mot et eventuelt tysk angrep.

Vlassow sa videre at dersom Tyskland hadde ventet 5–6 uker med sitt angrep, da hadde vi (Sovjet-Russland) angrepet Tyskland. – Dette er jo en ganske annen forklaring enn bakgrunnen for Tysklands angrep enn den de norske såkalte historikere doserer om det angivelige uprovoserte tyske overfall på et fredeligssinnet og uforberedt Sovjet-Russland.

Brage

Over kr. 14 000,- i «vennegaver»

Vi sier denne gang hjertelig takk for 54 «vennegaver» på i alt kr. 14 702,50. Men det er slett ikke alt. Vi har ennå mange allerede innkomne «vennegaver» som det vil bli kvittert for i kommende numre.

«VENNEGAVER»
fra «Folk og Land»s venner.

TAKK FOR FØLGENDE BIDRAG:

E. N., Moss	50,-	O. Ø., Oslo	100,-
E. T., Remskog	80,-	E. B., Oslo	200,-
H. P., Blommenholm	50,-	V. H., Oslo	50,-
M. S., Elverum	20,-	P. M., Oslo	100,-
K. B., Sagstua	100,-	E. L., Oslo	400,-
K. H., Nannestad	200,-	E. H., Oslo	1.000,-
P. A. E., Lesja	180,-	I. B., Oslo	100,-
H. M., Drammen	125,-	T. S., Rud	50,-
H. G., Hokkeund	100,-	H. G., Sarpsborg	200,-
H. S., Røyken	220,-	H. C., Moelv	250,-
T. G., Sande	1.000,-	T. H., Vågåmo	20,-
I. S., Nore	2.500,-	O. R., Gjøvik	120,-
Lørdagstreffen, Kr.sand	550,-	J. F., Gjøvik	220,-
S. S., Evje	100,-	A. S. K., Eidanger	100,-
D., Arendal	100,-	I. S., Nore	2.000,-
E. G. D., Bergen	150,-	L. G., Sande	120,-
L. M. S., Lakevåg	100,-	S. H., Skien	200,-
T. H., Skien	200,-	O. E., Stavanger	100,-
M. A., Alesund	200,-	B. O. R., Kristiansand	100,-
D. S., Isfjorden	250,-	H. S., Tau	400,-
A., Stjørdal	150,-	A. F., Kristiansand	200,-
H. O., Liland	120,-	O. J., Mandal	70,-
O. H., Oslo	100,-	E. H., Minde	300,-
R. S., Oslo	300,-	M. A., Alesund	275,-
A. E., Oslo	200,-	K. H., Alesund	200,-
J. T. H., Oslo	500,-	. A., Danmark	50,-
L. F., Oslo	100,-	U. L., Danmark	32,50

ETTERKOMMERFORENING?

Av Bård Ask

Etter at noen av «avkommet» til landssvikdømte NS-medlemmer har fått seg tilsendt bøkene av: Walter Fyrst, Albert Wiesener og A. I. Bru (begge de siste) for gjennomlesning har det til meg kommet forespørsler slik:

Er det noen forening for NS-medlemmers etterkommere?

Spørsmålet er jo meget interessant, og det bør snarest tas et initiativ for dannelsen av et slags «DE UNGES FORBUND». Dette må gjøres mens det ennå er krefter igjen i oss som til nå har stått på og kjempet for vår rett. *Våre ti-meglass* er jo egentlig i ferd med å renne ut . . . vi har ingen tid å miste!

Det er tydelig at bøkens innhold har gjort dype inn-

trykk, der tingene er satt på rette plass og inn i sin rette sammenheng, sterkt istridt med hva den enkelte har «lært» på skolen i årene etter 1945.

Meget oppmuntrende er det jo at «ungdom» – riktignok i godt moden alder – finner ut at: – det må ha skjedd noe hakkende galt i vårt rettssystem – og praksis etter 1945!

En formulerer seg slik: – nå skjønner jeg'n far - at'n må ha hatt ei forferdelig tung bær å bære . . . og skjønner at også jeg har måttet betale dyrt (økonomisk sett!) for myndighetenes misgjerninger på oss barn.

Jeg er bedt om å formidle spørsmålet. Dette adresseres til styret i INO.

Abonner
på
«Folk og Land»
til
et
ungt
menneske!

Hvordan bør vi stille oss til EF?

Av Hans Olavsén

Dine skattepenger understøtter blodsutgytelse

Den sørafrikanske ANC-bevegelsens femogsyttiårsjubileum er nylig blitt feiret – også her i Norge med vår utenriksminister som hovedtaler. Og dette siste er kanskje ikke så underlig. Den norske stat understøtter jo denne organisasjonen med titalls millioner år om annet.

ANC er blant de organisasjoner som av norske myndigheter og media er blitt smykket med betegnelsen «frigjøringsbevegelse». Det høres jo vakert ut. Men hva er realiteten? Jo, det dreier seg om en kommunistisk ledet kamporganisasjon som betjener seg av de grusomste voldelige midler, først og fremst mot dem av sine rasefeller som ikke uten videre bøyer seg for ANC's paroler.

Det ligger nær å spørre: Hvor mange drap har de norske millioner betalt for?

Hvis det sørafrikanske problem skal kunne løses på en forsvarlig og fornuftig måte, forutsetter det at alle parter reduserer sitt voldsbruk. Men det er altså ikke den norske regjeringens linje å stimulere til det. Isteden bruker den dine skattepenger til å øke volden.

Hverdagsliv under okkupasjonen

NORGE I KRIG.
HVERDAGSLIV.
Guri Hjeltnes
Aschehoug 1986

Dette bindet er så omfattende at det vil ta måneder å komme gjennom det. Vi vil derfor innskrenke oss til å omtale det kapittel som direkte omtaler NS-folks opplevelse av okkupasjonens hverdag.

At et slikt kapittel i det hele tatt forekommer, anser vi som fortjenstfullt. Det er i stor utstrekning bygget på en samtale med «Johan Nilsen», en mann som var med i NS fra 1934 til 1945. Vi antar at Guri Hjeltnes må ha hatt en lengre samtale med ham, og at det hun gjen-

gir, egentlig bare er brokker av det de snakket om. Av og til kan disse brokker virke en smule firkantede, noe som enten kan skyldes opphavsmannen eller forfatteren, men i det store og hele forteller situasjonene om Guri Hjeltnes' ærlige vilje til også å forstå våre synspunkter.

Det som her kommer frem, klargjør begrepene på et par viktige punkter:

- 1) NS-folk var på ingen måte privilegerte. De fleste av oss avskydde svartebørs og måtte allerede av den grunn finne oss i en lavere levestandard enn andre. Dessuten var NS-folk blant dem som aller sist fikk noe av det som fantes «under disken».

2) «Isfronten» var på ingen måte så massiv som man senere har villet ha det til. For det første var stemningen når det gjaldt Nygaardsvold-regjeringen meget lunken det første halvannet år og holdningen til NS slett ikke hundre prosent negativ. Det var unntagelsestilstanden i Oslo i 1941 som skapte omslaget. Men selv etter det var folks holdning overfor NS-medlemmer mer positiv på tomannshånd enn når jøssingene opptrådte i flokk.

3) Det var store lokale forskjeller. I visse deler av landet var stemningen langt mer NS-preget enn man i dag er villig til å erkjenne.

Selv om man kan ha noen innvendinger hist og her, må man si at Guri Hjeltnes har gitt oss en ganske fair behandling i dette kapitlet.

Langsamt begynner interessen for norsk medlemskap i EF å våkne til liv igjen. Stadig flere gir uttrykk for at dette er noe vi ikke kommer utenom. Kanskje bør derfor også vi NS-folk ta problemet opp igjen og finne ut hvor vi bør stå.

For meg er saken helt klar og har alltid vært det. Norges skjebne er knyttet til Europa. Vi er en del av en felleseuropeisk kultur som det blir stadig viktigere å forsvare. Det kan vi fire millioner nordmenn ikke greie alene. Vi må stå sammen med de folkeslag som i det store og hele bygger på de samme verdier som vi. Derfor var det en stor skuffelse for meg at «Folk og Land» før avstemningen i 1972 tok standpunkt mot EF. Jeg forsto og forstår fremdeles ikke at NS-folk kan gjøre det.

Så vil kanskje noen innvende at dette er mitt høyst private standpunkt. Jeg kan ikke gjøre krav på at dette er en holdning som er begrunnet i NS' ideologi. Jaså? Kan jeg ikke det? Jeg tror jeg har meget sterke grunner til å hevde at om NS hadde eksistert som parti i dag, da ville dets standpunkt vært klart og kompromissløst for EF-medlemskap. Det utleder jeg av hva Quisling skrev og talte

om gjennom alle år.

Vi var og kalte oss nasjonalister, men ikke i den snevre og trange forstand at vi var oss selv nok. Allerede i 1930 oppfordret Quisling i «Russland og vi» til et «stornordisk forbund», til et meget nært samarbeide mellom beslektede folk over hele verden. Dette forbund skulle, akkurat som dagens Atlanterhavspakt, tjene til forsvar mot de kommunistiske stater, men forslaget hadde perspektiver langt ut over det. Hensikten var å trykke og utvikle de fundamentale livsholdninger vi alle sto for. I 1938 tok Quisling og NS igjen opp denne tanken med stor tyngde. NS utga bl.a. et eget tidsskrift som hadde navnet «Stornordisk Samband». Det var jo dengang nokså klart at faren var stor for et krigersk sammenstøt mellom europeiske nasjoner, og ved å fremme fellesskapstanken ville NS gjøre sitt til å forhindre det. Vi husker f.eks. hvordan Quisling henvendte seg til Chamberlain i den anledning.

Fra okkupasjonens tid husker vi Quislings forslag til Europa-pakt, der han gjør seg til talsmann for et nært sammenknyttet europeisk statsforbund. Noen vil kanskje hevde

at dette var et situasjonsbestemt standpunkt, men det er neppe tilfelle. Etterlatte papirer viser klart at Quisling gjennom alle år, også før den annen verdenskrig, arbeidet med slike tanker.

Dagens Europa er vel ikke akkurat det vi kunne ønske det skulle være. På mange områder føres det en alt for svak politikk, og det gjør seg tendenser gjeldende som ikke er så alt for heldige. Men vi kan ikke vente på et tidspunkt da alt er ideelt, for det kommer ikke. Vi må gå inn i Europa slik det er og gjøre vår stemme gjeldende. Blir vi stående utenfor, vil vi ingen innflytelse ha på avgjørelser som i alle fall kommer til å berøre oss sterkt. Og tross alt er det mange gode krefter å støtte seg til innenfor det europeiske samarbeidet, mennesker og bevegelse som langsomt arbeider seg frem mot målet: Et enig og sterkt Europa som både kan og vil forsvare seg mot kommunismen og andre trusler, samtidig som det utnytter den mulighet til nyskaping og vekst som ligger i det faktum at de europeiske folk har samlet sine krefter.

«Dagen» om Albert Wiesener

Stadig flere aviser bringer fyldig omtale av Albert Wieseners bok: «Lys over landssvikoppgjøret», utgitt på Dreyers Forlag. Spesielt har vi merket oss den kristelige dagsavis «DAGEN's» anmeldelse, skrevet av den ikke ukjente Arthur Berg.

I slutt-avsnittet skriver han: I sigerrusen tillot vi oss å gløyma visse fundamentale rettsprinsipp. Og sume av dei prinsippi er so viktige at dei plasserer oss på den gale sida av rettsstatens grenser.

Og det er jussens judicium, Verre endå er det med moralens dom: Korleis går det til at

folk som gjekk i fengsel for det brotne geværets og Internasjonals ideal før krigen, no etter krigen presenterer gevær for kravet om heilhuga «nasjonal holdning»?

Eller korleis har det seg at vi akkurat med det same vi var ferdige med fordømingi av dei u-nasjonale ved dei tidlegare (?) internasjonale, bråsnudde på nytt – og tok til å håna «nasjonale subjekter» og dovregubbar med nisseluer ned over augo?

Vi burde dryfta prinsippi for landssvikoppgjøret i ljuset av Wieseners tankar. For han er i pakt med juridiske ideal som

ein demokratisk stat ikkje kan krenkja utan å krenkja demokrati, rettsstaten og menneskeverdet med det same.

Konsekvensen av ei slik krenkjing vert ikkje lettare å bera, om vi blundar for alvorret. Det syner mellom anna den medfarten som prestar har fått og fær av statlege og kyrkjelege styremakter, når dei protesterer mot ei u-lov som legitimerer dåp av ufødde born i dei tolv fyrste vekene av det spirande menneskelivet. Når manns ære vert redusert, er ogso livet hans i fære.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17–20, tirsdag kl. 11–14, onsdag kl. 17–20.

Postadresse: POSTBOKS 924 SENTRUM, 0104 OSLO 1.

Kontoradresse: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO. TLF.: (02) 19 06 71.